

Nehoda

Včera bola šedými oblakmi súvislo pokrytá celá obloha a občas spráchno. Dnes bolo mierne zamračené a pofukoval vietor. Chladný a nevelmi príjemný. Na chodníkoch a cestách ešte schli mláky. Na jednom takomto chodníku, ktorý mal na ľavej strane dve malé plytké podlhovasté mláky a trochu sa zvažoval dolu kopcom, stál muž. Mal asi 178 centimetrov. Veľa iných mužov v jeho veku už začínalo mať väčšie brucho, ale on si na to dával pozor a pravidelne chodil do posilňovne. Oblečený bol v obleku so zle vyžehleným sakom a kravatou, ktorá bola vyblednutá opakovaným praním. Vlasy mal tmavé a krátke, na tvári dvojďňové strnisko. Hodinky na jeho ľavej ruke boli aspoň o dve triedy drahšie ako zvyšok jeho oblečenia. Očividne si na hodinky potrpel. Topánky mali hnedú farbu a na špičkách boli odraté. Mal vysoké čierne ponožky. Na pravom palci sa mu začínala formovať malá dierka. Nevyzeral byť ženatý. Oproti nemu stáli dvaja policajti. Obaja boli skôr mladší. Jeden z nich bol vysoký, mal skoro dva metre pôsobil celkovo mohutne. Druhý bol výškou ako ten muž. Vysoký policajt bol blond'avý, mal chladné šedomodré oči a ostrý nos. Jeho pery boli úzke a bledé. V rukách, na ktorých mal perfektne upravené nechty, držal typický policajný zápisník a guľôčkové pero. Druhý mal redšie bledohnedé vlasy a na ľavej spodnej strane čeľuste bol zle oholený. Trčalo mu tam pár krátkych tvrdých chlpcov. Tváril sa rovnako vážne ako jeho kolega. Evidentne išlo o niečo ozaj závažné. V pozadí na hlavnej ceste bolo počuť sanitku, ale nezastavila sa pri mužovi a policajtoch. Len sa rútila ďalej a vodiči jej na poslednú chvíľu uhýbali z cesty. Naša obeť ležala jasne mŕtva. Zranenia boli nezlučiteľné so životom. Sanitka by tu už nikomu nepomohla. Vietor fúkol o niečo silnejšie a stromy naokolo zašumeli. Nižší policajt si preventívne pridrжал čiapku. Dva lúče slnka sa predrali spoza oblakov, ale očividne nespokojné sa znovu skryli. Pustil si čiapku a poškriabal sa vzadu na hlave. Ak v tom bude

pokračovať, čoskoro sa mu tam vytvorí plešina. S nepatrným povzdychom uprel svoj zrak na muža.

„Ja za to nemôžem,“ povedal muž.

V pravej ruke držal aktovku a ľavou sa nervózne pohrával s koncom kravaty. Vyzeral byť značne otrasený, dalo by sa povedať, že bol až zdesený. Tep mal zrýchlený, dychovú frekvenciu tiež. Oči mu splašene preskakovali z jedného policajta na druhého. Snažil sa zistiť, či mu veria, ale na ich tvárach nebolo nič poznať.

„To už ste nám zopakovali niekoľkokrát. Mohli by ste nám podrobnejšie vysvetliť, ako sa to vlastne stalo?“ spýtal sa hnedovlasý policajt.

Jeho partner toho veľa nenahovoril. Len svojou výškou zastrašoval svedkov a podozrivých a dôkladne striehol na hocijakú informáciu hodnú zapísania. Bol vo svojej práci dobrý. Muž v zle vyžehlenom saku preglgol. Zo zlozvyku sa trochu hrbil a pod studeným pohľadom policajta sa prikrčil ešte trochu viac.

„Akurát som šiel do práce. Chodím tadiaľto každý deň. Všetko sa to stalo strašne rýchlo.

Vbehol mi rovno do cesty a ja už som nestihol nič spraviť. Ale vážne to nebola moja chyba.“

Vietor sa ešte o stupeň ochladil a muža striaslo. Hocikde na svete by bol radšej ako tam.

Vedel, že za to naozaj nemohol, veď nepil a dával celý čas pozor, ale takisto si bol istý, že polícia takéto nehody neberie na ľahkú váhu. Ich výrazy boli stále nečitateľné. Vyšší využil guľôčkové pero a niečo si poznačil. Zanechávalo čiernu stopu. Nižší sa poškriabal na rovnakom mieste na hlave. Teplota nebola ideálna na dlhé postávanie vonku. Dôkazy zaistené na mieste potvrdzovali mužovu výpoveď. Stopa viedla od obrubníka priamo až k obeti.

„Všetko sa to zbehlo tak rýchlo. Nemohol som... Je mi to ľúto.“

Vedľa jeho pravej topánky ležal na zemi zašliapnutý slimák.